

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo vijeće)

17. travnja 2024.*

„Žig Europske unije – Postupak povodom prigovora – Prijava figurativnog žiga Europske unije in Insajderi – Raniji nacionalni verbalni žig INSAJDERI i raniji nacionalni figurativni žig in Insajderi Gazetë online – Relativni razlog za odbijanje – Članak 8. stavak 3. Uredbe (EU) 2017/1001 – Opseg ispitivanja koje mora provesti žalbeno vijeće – Članak 27. stavak 2. Delegirane uredbe (EU) 2018/625 – Nepodnošenje dokaza – Prevođenje – Članak 7. Delegirane uredbe (EU) 2018/625 – Pravo na saslušanje – Članak 41. Povelje o temeljnim pravima – Članak 94. stavak 1. Uredbe 2017/1001 – Mogućnost žalbenog vijeća da prihvati dokaze koji su mu prvi put podneseni – Članak 27. stavak 4. Delegirane uredbe 2018/625 – Članak 95. stavak 2. Uredbe 2017/1001”

U predmetu T-119/23,

Insider LLC, sa sjedištem u Prištini (Republika Kosovo), koje zastupa M. Ketler, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupa D. Gája, u svojstvu agenta,

tuženika,

a druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a bila je:

Florim Alaj, sa stalnom adresom u Zugu (Švicarska),

OPĆI SUD (osmo vijeće),

u sastavu: A. Kornezov, predsjednik, K. Kecsmár (izvjestitelj) i S. Kingston, suci,

tajnik: V. Di Bucci,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

s obzirom na izostanak zahtjeva za zakazivanje rasprave koji stranke podnose u roku od tri tjedna od obavijesti o zatvaranju pisanog dijela postupka i odlučivši, u skladu s člankom 106. stavkom 3. Poslovnika Općeg suda, donijeti odluku bez provođenja usmenog dijela postupka,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

- 1 Tužitelj, društvo Insider LLC, svojom tužbom koja se temelji na članku 263. UFEU-a zahtijeva poništenje odluke petog žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 5. prosinca 2022. (predmet R 1152/2022-5) (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

Okolnosti spora

- 2 Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem, Florim Alaj, podnijela je 16. lipnja 2020. EUIPO-u prijavu za registraciju žiga Europske unije za sljedeći figurativni znak:

- 3 Žig za koji je podnesena prijava označavao je usluge iz razreda 41. u smislu Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga za registraciju žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, te odgovaraju sljedećem opisu: „Pružanje informacija, vijesti i komentara o aktualnim događajima u vezi s obrazovanjem, zabavom i sportom putem interneta”.
- 4 Tužitelj je podnio prigovor na registraciju žiga za koji je podnesena prijava za usluge iz točke 3. ove presude.
- 5 Prigovor se temeljio na sljedećim dvama ranijim žigovima registriranim u Kosovu za koje su prijave podnesene 5. svibnja 2020. i kojima se označavaju usluge iz razreda 35., 38. i 41.:
 - verbalnom žigu kosovare br. 27 062 INSAJDERI;
 - figurativnom žigu kosovare br. 27 063 prikazanom u nastavku:

- 6 Razlog na koji se poziva u prilog prigovoru bio je onaj iz članka 8. stavka 3. Uredbe (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.).
- 7 Dana 10. svibnja 2022. Odjel za prigovore uzeo je u obzir prigovor i odbio registraciju žiga za koji je podnesena prijava u odnosu na sve usluge iz točke 3. ove presude.
- 8 Druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem 30. lipnja 2022. podnijela je EUIPO-u žalbu protiv odluke Odjela za prigovore.
- 9 Pobijanom odlukom žalbeno vijeće prihvatilo je žalbu, poništilo odluku Odjela za prigovore i odbilo prigovor u cijelosti jer tužitelj nije dokazao, prije isteka roka za podnošenje činjenica, dokaza i očitovanja u prilog prigovoru, da su raniji žigovi na koje se poziva postojali i da je on

njihov nositelj, u skladu s člankom 7. stavkom 2. i člankom 8. stavkom 1. Uredbe 2017/1001. Osobito je smatralo da ovjereni prijevodi potvrda o registraciji ranijih žigova, koje je tužitelj podnio kao dokaz postojanja navedenih žigova i da je njihov nositelj (u daljnjem tekstu: prijevodi), predstavljaju neslužbene prijevode u kojima izvorni tekst nije bio vidljiv, onemogućavajući provjeru jesu li bitne informacije navedene u izvornoj potvrdi.

Zahtjevi stranaka

- 10 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
 - poništi pobijanu odluku;
 - naloži EUIPO-u snošenje troškova postupka.
- 11 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:
 - odbije tužbu u cijelosti;
 - naloži tužitelju snošenje troškova u slučaju pozivanja stranaka na raspravu.

Pravo

- 12 U prilog svojoj tužbi tužitelj u biti ističe tri tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članka 27. stavka 2. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/625 od 5. ožujka 2018. o dopuni Uredbe (EU) 2017/1001 i o stavljanju izvan snage Delegirane uredbe (EU) 2017/1430 (SL 2018., L 104, str. 1.), drugi na povredi članka 7. navedene delegirane uredbe i članaka 24. do 26. Provedbene uredbe Komisije (EU) 2018/626. od 5. ožujka 2018. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe 2017/1001 i o stavljanju izvan snage Provedbene uredbe (EU) 2017/1431 (SL 2018., L 104, str. 37.), a treći na povredi članka 41. stavka 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja), u vezi s člankom 94. stavkom 1. drugom rečenicom Uredbe 2017/1001.
- 13 Najprije valja ispitati prvi tužbeni razlog, zatim treći tužbeni razlog i naposljetku, prema potrebi, drugi tužbeni razlog.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 27. stavka 2. Delegirane uredbe br. 2018/625

- 14 Tužitelj tvrdi da druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem nije osporila postojanje ranijih žigova. Stoga je žalbeno vijeće, ispitivanjem tog elementa i vjerodostojnosti prijevoda na vlastitu inicijativu, povrijedilo članak 27. stavak 2. Delegirane uredbe 2018/625. U tom pogledu tužitelj tvrdi da žalbeno vijeće nije objasnilo zašto je to ispitivanje bilo nužno kako bi se zajamčila pravilna primjena Uredbe 2017/1001 ni u čemu se ono odnosilo na bitne postupovne zahtjeve u smislu članka 27. stavka 2. Delegirane uredbe 2018/625. Naposljetku, tužitelj u biti tvrdi da je pitanje vjerodostojnosti prijevoda činjenično, a ne pravno pitanje, tako da se navedeni članak ne može primijeniti u tom pogledu.
- 15 EUIPO osporava tužiteljeve argumente.

- 16 Uvodno valja podsjetiti na to da između različitih tijela EUIPO-a, s jedne strane, i žalbenih vijeća, s druge strane, postoji funkcionalni kontinuitet. Kontrola žalbenih vijeća ne ograničava se na kontrolu zakonitosti odluke koja je predmet žalbe koja im je podnesena, već, zbog prijenosnog učinka žalbenog postupka, podrazumijeva novu ocjenu spora u cijelosti, s tim da žalbena vijeća moraju potpuno ispitati inicijalnu tužbu i uzeti u obzir pravodobno podnesene dokaze. Stoga, iz članka 71. stavka 1. Uredbe br. 2017/1001 proizlazi da je po žalbi koja mu je podnesena žalbeno vijeće pozvano provesti novo cjelovito ispitivanje osnovanosti zahtjeva za proglašavanje ništavosti, *de jure* i *de facto* (vidjeti u tom smislu presudu od 7. prosinca 2017., Coca-Cola/EUIPO – Mitico (Master), T-61/16, EU:T:2017:877, t. 115. i navedenu sudsku praksu).
- 17 Kao što to proizlazi iz članka 7. stavka 2. Delegirane uredbe 2018/625, podnositelj prigovora dostavlja dokaze o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite svojega ranijeg žiga ili prava, među ostalim, potvrdama o prijavi, registraciji ili produljenju, kao i dokaze o svojem pravu na podnošenje prigovora u roku koji je određen za podnošenje činjenica, dokaza i argumenata u prilog prigovoru. Konkretno, ako se prigovor temelji na članku 8. stavku 3. Uredbe 2017/1001, podnositelj prigovora podnosi dokaz da je nositelj ranijeg žiga i o svojem odnosu s trgovačkim zastupnikom ili predstavnikom. Usto, iz članka 7. stavka 4. Delegirane uredbe 2018/625 proizlazi da se potvrde o prijavi, registraciji ili produljenju podnose na jeziku postupka ili popraćene prijevodom na taj jezik.
- 18 S obzirom na ta razmatranja valja ispitati je li žalbeno vijeće moglo, s jedne strane, po službenoj dužnosti ispitati nepostojanje podnošenja izvornih potvrda o registraciji ranijih žigova i ispitati postojanje, valjanost i opseg zaštite ranijih žigova kao i činjenicu da je tužitelj njihov nositelj i, s druge strane, po službenoj dužnosti provjeriti vjerodostojnost prijevoda.
- 19 U tom pogledu, iz članka 27. stavka 2. druge rečenice Delegirane uredbe 2018/625 proizlazi da žalbeno vijeće može razmatrati pravna pitanja koja stranke nisu navele ako ih je nužno riješiti kako bi se osigurala pravilna primjena Uredbe 2017/1001 uzimajući u obzir činjenice, dokaze i argumente koje su navele stranke ili ako se odnose na bitne postupovne zahtjeve.
- 20 Iz članka 7. Delegirane uredbe 2018/625 proizlazi da su potkrijepljenost prigovora dokazom o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijih žigova na kojima se temelji prigovor kao i pravo podnositelja prigovora na podnošenje prigovora u skladu s člankom 8. Uredbe 2017/1001 nužni uvjeti za njegov uspjeh.
- 21 Stoga je žalbeno vijeće pravilno po službenoj dužnosti ispitalo pitanje opravdanja ranijeg žiga u skladu s člankom 7. Delegirane uredbe 2018/625, s obzirom na to da su dokaz o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijih žigova na kojima se temelji prigovor kao i o činjenici da je podnositelj prigovora nositelj tih žigova nužni uvjeti za primjenu relativnih razloga za odbijanje u skladu s člankom 8. stavkom 3. Uredbe 2017/1001. Iz toga slijedi da to opravdanje ranijih prava ulazi u područje primjene članka 27. stavka 2. druge rečenice Delegirane uredbe 2018/625.
- 22 Osim toga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, pitanje vjerodostojnosti prijevoda pravno je pitanje. Naime, kao što je to navedeno u točki 17. ove presude, poštovanje obveze podupiranja prigovora i dostavljanja prijevoda dokaza podnesenih u tu svrhu na jezik postupka pitanje je koje je žalbeno vijeće dužno ispitati u skladu s člankom 7. Delegirane uredbe 2018/625 i koje može utjecati na njegovu ocjenu žalbe koja mu je podnesena. Osim toga, ako se ne može uvjeriti da su prijevodi u skladu s izvornim dokumentima, moguće je da se podnositelj prijave žiga nije mogao adekvatno braniti (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. prosinca 2016., Guiral Broto/EUIPO) – Gastro & Soul (CAFE DEL SOL), T-549/15, neobjavljenu, EU:T:2016:719, t. 28.).

- 23 Žalbeno je vijeće stoga osnovano, s jedne strane, po službenoj dužnosti istaknulo da izvorne potvrde o registraciji ranijih žigova nisu podnesene i ispitalo postojanje, valjanost i opseg zaštite ranijih žigova kao i činjenicu da je tužitelj bio njihov nositelj te, s druge strane, po službenoj dužnosti provjerilo vjerodostojnost prijevoda.
- 24 Iz toga slijedi da prvi tužbeni razlog valja odbiti kao neosnovan.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 41. stavka 1. Povelje u vezi s člankom 94. stavkom 1. drugom rečenicom Uredbe 2017/1001

- 25 Tužitelj u biti tvrdi da je žalbeno vijeće, time što je istaknulo po službenoj dužnosti, s jedne strane, nepodnošenje izvornih potvrda o registraciji suprotstavljenih žigova i, s druge strane, sumnje u vjerodostojnost prijevoda tih dokumenata a da ga prethodno nije pozvalo da podnese svoja očitovanja o tom pitanju, povrijedilo članak 41. stavak 1. Povelje time što ga je lišilo njegova prava na saslušanje.
- 26 EUIPO osporava tužiteljeve argumente ističući najprije da tužitelj tijekom upravnog postupka nije podnio nikakvu izvornu potvrdu o registraciji ranijih žigova, iako je 8. ožujka 2021. primio obavijest u kojoj je istaknuo tužiteljevu obvezu da potkrijepi ranija prava u za to određenom roku. Prema njegovu mišljenju, žalbeno vijeće nije bilo dužno osloniti se samo na prijevode i nije moglo samo na toj osnovi provjeriti jesu li bitne informacije poput datuma podnošenja prijave, nositelja ili popisa usluga bile navedene u izvornoj potvrdi. Osim toga, EUIPO tvrdi da žalbeno vijeće nije povrijedilo tužiteljevo pravo na saslušanje jer je obveza podnošenja dokaza o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijih žigova, kao i dokaza o tužiteljevom pravu na podnošenje prigovora, bila poznata tužitelju na temelju članka 7. stavka 2. Delegirane uredbe 2018/625. Naposljetku, žalbeno vijeće nije bilo dužno obavijestiti tužitelja o nedostacima u dokazima koje je podnio u prilog prigovoru, u skladu s člankom 8. stavcima 1. i 9. navedene delegirane uredbe.
- 27 Najprije valja podsjetiti na to da se, u skladu s člankom 94. stavkom 1. drugom rečenicom Uredbe 2017/1001, EUIPO-ove odluke mogu temeljiti samo na onim razlozima ili dokazima o kojima su dotične stranke imale priliku iznijeti svoje očitovanje. Ta odredba predstavlja posebnu primjenu općeg načela zaštite prava obrane, utvrđenog, osim toga, u članku 41. stavku 2. točki (a) Povelje, prema kojem se osobama na čije interese utječu odluke javnih tijela mora omogućiti da djelotvorno iznesu svoje stajalište (presuda od 8. lipnja 2022., Apple/EUIPO – Swatch (THINK DIFFERENT), T-26/21 do T-28/21, neobjavljena, EU:T:2022:350, t. 40.).
- 28 Naime, svi akti Unije moraju poštovati temeljna prava, kako su priznata Poveljom, pri čemu je to poštovanje uvjet njihove zakonitosti, koji sud Unije mora provjeriti u okviru cjelovitog sustava pravnih lijekova koji uspostavlja UFEU, a poštovanje Povelje obvezuje institucije, tijela, urede i agencije Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 3. rujna 2008., Kadi i Al Barakaat International Foundation/Vijeće i Komisija, C-402/05 P i C-415/05 P, EU:C:2008:461, t. 283. do 285. i mišljenje 2/13 (Pristupanje Unije EKLJP-u) od 18. prosinca 2014., EU:C:2014:2454, t. 169. i 171.).
- 29 Pravo na saslušanje u svakom postupku, predviđeno je u članku 41. stavku 2. točki (a) Povelje, koje je sastavni dio poštovanje prava obrane, daje mogućnost svakoj osobi da svrsishodno i djelotvorno iznese svoje stajalište u upravnom postupku, prije donošenja bilo koje odluke koja bi mogla nepovoljno utjecati na njezine interese (vidjeti presudu od 27. srpnja 2022., RT France/Vijeće, T-125/22, EU:T:2022:483, t. 75. i navedenu sudsku praksu).

- 30 Osim toga, valja podsjetiti na to da pravo na saslušanje obuhvaća sve činjenične ili pravne elemente koji predstavljaju temelj akta kojim se donosi odluka, ali ne i na konačan stav koji uprava namjerava zauzeti (vidjeti presudu od 7. veljače 2007., *Kustom Musical Amplification/OHIM (Oblik gitare)*, T-317/05, EU:T:2007:39, t. 27. i navedenu sudsku praksu).
- 31 Na EUIPO-u je obveza da strankama omogući da pred svojim tijelima iznesu svoje stajalište o svim elementima na kojima se temelje odluke tih tijela (vidjeti presudu od 20. ožujka 2019., *Prim/EUIPO – Primed Halberstadt Medizintechnik (PRIMED)*, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 27. i navedenu sudsku praksu).
- 32 U ovom slučaju nije sporno da je žalbeno vijeće odbilo prigovor na temelju članka 7. stavka 2. i članka 8. stavka 1. Delegirane uredbe 2018/625, a da tužitelj nije mogao zauzeti stajalište o odlučujućem razlogu za tu odluku. Naime, samo žalbeno vijeće upozorilo je na nepostojanje izvornih verzija potvrda o registraciji ranijih žigova kao i sumnje u vjerodostojnost prijevoda te je samo na temelju toga, kao što je navedeno u točki 9. ove presude, zaključilo da tužitelj nije dokazao da su raniji žigovi postojali i da je njihov nositelj te da stoga prigovor treba odbiti. Kao što to tužitelj tvrdi u trećem tužbenom razlogu, činjenica da je žalbeno vijeće po službenoj dužnosti ispitalo to pitanje a da ga u ovom slučaju nije saslušalo o tom pitanju, predstavlja postupovnu nepravilnost (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2016., *CAFE DEL SOL*, T-549/15, neobjavljenu, EU:T:2016:719, t. 31. i navedenu sudsku praksu).
- 33 Međutim, povreda prava obrane može se utvrditi samo ako je neuzimanje u obzir stajališta zainteresirane stranke imalo konkretan utjecaj na mogućnost zainteresirane stranke da se brani. Međutim, od tužitelja se ne može zahtijevati da dokaže kako bi pobijana odluka imala drukčiji sadržaj da nije bilo utvrđene povrede, nego samo da takva mogućnost nije u potpunosti isključena jer bi tužitelj mogao bolje osigurati svoju obranu da nije bilo postupovne nepravilnosti (vidjeti u tom smislu presude od 1. listopada 2009., *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Vijeće*, C-141/08 P, EU:C:2009:598, t. 94. i navedenu sudsku praksu i od 20. ožujka 2019., *PRIMED*, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 28. i navedenu sudsku praksu).
- 34 Stoga valja provjeriti nije li u potpunosti isključeno da bi postupak bez postupovne nepravilnosti iz točke 32. ove presude imao drukčiji ishod.
- 35 O tomu je riječ u ovome slučaju. Naime, da je žalbeno vijeće tužitelju omogućilo da učinkovito iznese svoje stajalište o pitanju nepostojanja izvornih verzija potvrda o registraciji ranijih žigova, on bi ih mogao dostaviti, omogućujući žalbenom vijeću da ih ispita i uvjeri se u vjerodostojnost prijevoda.
- 36 Stoga je pobijana odluka donesena uz povredu prava na saslušanje zajamčenog člankom 41. stavkom 2. točkom (a) Povelje.
- 37 Argumenti koje je istaknuo EUIPO ne dovode u pitanje taj zaključak. Naime, kao prvo, što se tiče EUIPO-ova argumenta prema kojem je podnošenje navedenih izvornih potvrda u tom stadiju bilo nepravodobno, valja podsjetiti na to da, na temelju članka 95. Uredbe 2017/1001, EUIPO ne mora uzeti u obzir činjenice ili dokaze koje stranke nisu pravodobno podnijele.
- 38 Kao što je Sud presudio, iz teksta te odredbe proizlazi, kao opće pravilo i ako nije predviđeno drukčije, da stranke mogu podnositi činjenice i dokaze i nakon isteka rokova za podnošenje određenih na temelju primjene odredbi Uredbe br. 2017/1001 te da EUIPO-u nipošto nije

- zabranjeno uzeti u obzir činjenice i dokaze koji su istaknuti ili podneseni nepravodobno (vidjeti presudu od 20. ožujka 2019., PRIMED, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 46. i navedenu sudsku praksu).
- 39 Navodeći da EUIPO u takvom slučaju „može” odlučiti ne uzeti u obzir takve činjenice i dokaze, članak 95. stavak 2. Uredbe br. 2017/1001 dodjeljuje mu široku diskrecijsku ovlast da odluči, temeljeći svoju odluku na toj odredbi, hoće li uzeti takve dokaze u obzir (vidjeti presudu od 20. ožujka 2019., PRIMED, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 47. i navedenu sudsku praksu).
- 40 Osim toga, iz sudske prakse proizlazi da nijedan načelni razlog povezan s prirodom postupka pred žalbenim vijećem ili nadležnošću tog vijeća ne isključuje da, u svrhu odlučivanja o žalbi koja mu je podnesena, navedeno vijeće uzme u obzir činjenice ili dokaze koji su prvi put podneseni pred njim (vidjeti presudu od 20. ožujka 2019., PRIMED, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 48. i navedenu sudsku praksu).
- 41 Osim toga, u skladu s člankom 27. stavkom 4. Delegirane uredbe 2018/625, žalbeno vijeće može prihvatiti dokaze koji su mu prvi put podneseni samo ako ti dokazi ispunjavaju dva uvjeta: s jedne strane, oni će „na prvi pogled, vjerojatno biti relevantni za ishod predmeta” i, s druge strane, „nisu dostavljeni na vrijeme iz valjanih razloga, posebno ako se njima samo dopunjuju relevantne činjenice i dokazi koji su već na vrijeme dostavljeni ili se podnose radi osporavanja zaključaka ili ih ispituje prvi stupanj na vlastitu inicijativu u odluci protiv koje se podnosi žalba”.
- 42 U ovom slučaju, s obzirom na to da je žalbeno vijeće dovelo u pitanje vjerodostojnost prijevoda i smatralo da tužitelj, time što nije dostavio izvorne verzije potvrda o registraciji ranijih žigova na kojima se temelji prigovor, nije ispunio zahtjeve predviđene člankom 7. stavkom 2. i člankom 8. stavkom 1. Delegirane uredbe 2018/625 u pogledu dokaza postojanja žigova i činjenice da je tužitelj njihov nositelj, tako da je njegov prigovor odbijen kao neosnovan, kao što je to utvrđeno u točki 35. ove presude, ne može se isključiti da je tužitelj, da je bio saslušan o tom pitanju, mogao podnijeti izvorne verzije navedenih potvrda, da ih je žalbeno vijeće na temelju članka 27. stavka 4. Delegirane uredbe 2018/625 moglo prihvatiti i da bi, slijedom toga, postupak povodom prigovora doveo do drukčijeg ishoda.
- 43 Kao drugo, suprotno onomu što tvrdi EUIPO, za njegovu obavijest tužitelju od 8. ožujka 2021. ne može se smatrati da ga se njome poziva da zauzme stajalište o nepostojanju izvornih verzija potvrda o registraciji ranijih žigova ili o vjerodostojnosti prijevoda. Naime, u ovom je slučaju riječ o standardiziranoj obavijesti u kojoj se ni na koji način ne spominju pitanja koja se odnose na postojanje, valjanost i opseg zaštite ranijih žigova kao i na nositelje tih žigova koje je žalbeno vijeće namjeravalo ispitati po službenoj dužnosti, na temelju članka 7. stavka 2. i članka 8. stavka 1. Delegirane uredbe 2018/625.
- 44 Osim toga, činjenica da je tužitelj u fazi postupka pred Odjelom za prigovore bio obaviješten o svojoj obvezi da potkrijepi ranije žigove u za to određenom roku nije relevantna za ocjenu poštovanja prava obrane u fazi postupka pred žalbenim vijećem. Naime, budući da nadležnost žalbenih vijeća podrazumijeva preispitivanje odluka koje donose EUIPO-ovi odjeli i da je u ovom slučaju žalbeno vijeće na vlastitu inicijativu ispitalo nepostojanje dokaza o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite ranijih žigova, ne može se smatrati da je navedena informacija tužitelju omogućila da djelotvorno iznese svoje stajalište pred žalbenim vijećem o odbijanju njegova prigovora zbog

nepodnošenja izvornih verzija potvrda o registraciji ranijih žigova i sumnji u vjerodostojnost prijevoda navedenih potvrda (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 13. prosinca 2016., CAFE DEL SOL, T-549/15, neobjavljenu, EU:T:2016:719, t. 43.).

- 45 Kao treće, iz teksta članka 8. stavka 1. Delegirane uredbe 2018/625 proizlazi da se, ako u određenom roku nije dostavljen nijedan dokaz ili ako su dostavljeni dokazi očito nerelevantni ili nedovoljni da bi ispunili uvjete iz članka 7. stavka 2. navedene delegirane uredbe za bilo koje od ranijih prava, prigovor odbija kao neosnovan. Suprotno tomu, takav se zaključak ne nameće kada su neki od tih elemenata podneseni u roku ili kada nisu očito nerelevantni ili očito nedovoljni. Međutim, u ovom je slučaju nesporno da je tužitelj Odjelu za prigovore dostavio prijevode potvrda o registraciji ranijih žigova u za to određenom roku. Ti elementi nisu očito nerelevantni ili očito nedovoljni jer u slučaju da je tužitelj bio saslušan i dostavio izvornike navedenih potvrda tijekom postupka pred žalbenim vijećem, potonji ni u kojem slučaju nije bio dužan odbiti prigovor na temelju članka 8. stavka 1. Delegirane uredbe 2018/625. Naime, navedeni članak nije pravilo kojim se žalbeno vijeće sprečava u primjeni margine prosudbe koja mu je dodijeljena člankom 95. stavkom 2. Uredbe 2017/1001, s obzirom na to da članak 8. stavak 1. Delegirane uredbe 2018/625 treba tumačiti na način da ga se uskladi s pravnim pravilima veće pravne snage navedenima u Uredbi 2017/1001 i članku 41. Povelje (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2016., CAFE DEL SOL, T-549/15, neobjavljenu, EU:T:2016:719, t. 38.).
- 46 Kao četvrto, u dijelu u kojem EUIPO tvrdi da nije dužan izričito pozvati stranku da podnese dokaze, valja podsjetiti na to kako je na žalbenom vijeću da se uvjeri u to da su poštovani uvjeti propisani člankom 41. stavkom 2. Povelje i člankom 94. stavkom 1. drugom rečenicom Uredbe 2017/1001, što ovdje nije bio slučaj (vidjeti u tom smislu presudu od 20. ožujka 2019., PRIMED, T-138/17, neobjavljenu, EU:T:2019:174, t. 44. i navedenu sudsku praksu).
- 47 Zbog svih prethodno navedenih razloga valja prihvatiti treći tužbeni razlog i poništiti pobijanu odluku a da pritom nije potrebno odlučiti o drugom tužbenom razlogu.

Troškovi

- 48 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.
- 49 Budući da EUIPO nije uspio u postupku, treba mu naložiti snošenje troškova, u skladu s tužiteljevim zahtjevom.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se odluka petog žalbenog vijeća Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) od 5. prosinca 2022. (predmet R 1152/2022-5).**
- 2. EUIPO-u se nalaže snošenje vlastitih troškova i troškova društva Insider LLC.**

Kornezov

Kecsmár

Kingston

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 17. travnja 2024.

Potpisi